

gere renovationsafgift. Det er således forbundet med en økonomisk gevinst at have en »godkendt« kompostbeholder til hjemmekomposteringen. Men af den fra Renovationsselskabet ESØ 90 I/S udsendte pjeces »Tilbage til naturen« fremgår det ikke klart, hvad der forstås ved en »godkendt« beholder. Heri ligger problemstillingen og derfor spørgsmålet.

Flere borgere har gjort spørgeren opmærksom på, at de på eget initiativ selv har anskaffet sig beholdere til hjemmekompostering i bygge- og lignende, før dette nye affaldsprojekt gik i gang, og de mener selvfølgelig, at de opfylder kravene til hjemmekompostering.

Svar (13/11 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt sagen for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Kommunalbestyrelsen kan i medfør af Miljø- og Energiministeriets bekendtgørelse nr. 581 af 24. juni 1996, om bortskaffelse, planlægning og registrering af affald jf. § 42, stk. 2, i de kommunale regulativer for dagrenovation og dagrenovationslignende affald, fastsætte bestemmelser om tilladelse til kompostering af den vegetabiliske del af dagrenovationen i såvel private husstande som virksomheder og institutioner.

Det følger af Miljøbeskyttelseslovens § 43, jf. Miljøministeriets lovbekendtgørelse nr. 590 af 27. juni 1994 at enhver, der frembringer, opbevarer, behandler eller bortskaffer affald, er ansvarlig for, at der ikke opstår uhygieniske forhold.

Kommunalbestyrelsen kan på baggrund heraf regulativfastsætte miljømæssige og hygiejnisk begrundede krav til kompostbeholdere, f.eks. til begrænsning af lugtgener, rottefare m.v.

Kommunalbestyrelsen kan således stille krav om at kun beholdere, der opfylder de miljømæssige og hygiejniske krav, der er fastsat i regulativet, må anvendes til hjemmekompostering.

Miljøstyrelsen skal afslutningsvis bemærke, at styrelsen på baggrund af sagsfremstillingen ikke kan vurdere, hvilke krav renovationsselskabet ESØ stiller til kompostbeholdere. Miljøstyrelsen kan dermed ikke vurdere hvilke beholdere, der ifølge ESØ vil blive godkendt.»

Spm. nr. S 297

Til udenrigsministeren (25/10 96) af:

Bertel Haarder (V):

»Er udenrigsministeren enig med den radikale gruppeformand Jørgen Estrup i, at Vestunionen nu er en del af NATO, således at det danske forbehold, (der ifølge Jørgen Estrup alene gælder forsvarsdimensionen i EU) er blevet irrelevant/ligegyldigt, og at det i øvrigt ikke gør nogen forskel, om Danmark er medlem af WEU eller ej?«

Begrundelse

I et svar til spørgeren i Politiken og i et indlæg i Jyllands-Posten har Jørgen Estrup gentaget, at Danmark »ikke har taget forbehold over for et WEU, som er integreret i NATO og dermed adskilt fra EU« (Jyllands-Posten den 25. oktober 1996). I bladet Værn om Danmark, nr. 9, oktober 1996 gentager Jørgen Estrup, at det danske forbehold »ikke er et forbehold over for WEU. Det er et forbehold over for EU's forsvarsdimension«. Man må på den baggrund spørge, om udenrigsministerens nærtstående partifælle og gruppeformand har ret i, at Danmark ikke længere har et forbehold over for WEU, og hvis det er tilfældet tillige undre sig over, hvorfor Danmark så ikke melder sig ud.

Svar (6/11 96)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Efter WEU-ministermødet i Birmingham den 7. maj 1996 står det klart, at WEU's aktivitet fremover vil fokusere på Petersbergopgaver (humanitære opgaver, fredsbevarende indsats, krisestyring, fredsskabelse). På NATO-ministermødet i Berlin den 3. juni 1996 besluttede man at undersøge mulighederne for at stille NATO-aktiver til rådighed for operationer ledet af WEU.

For øjeblikket arbejdes henimod, at Petersbergopgaver i fremtiden kan udføres i WEU-regi, d.v.s. under WEU's politiske kontrol, men med anvendelse af NATO-aktiver. WEU er dermed ikke en organisatorisk del af NATO. NATO-rådet skal i hvert enkelt tilfælde med enstemighed beslutte, hvilke aktiver NATO vil stille til rådighed for WEU.

Maastricht-Traktatens formuleringer om sikkerhedspolitik og forsvarspolitik er ligesom